Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 8. Číslo 1. Leden 2018

Několik vět do nového roku

Bývá dobrým zvykem přát si do nového roku to nejlepší. Každý si pod tím ale představuje něco jiného, převážně podle toho, co sám považuje za nejdůležitější. Někdo si přeje postoupit na lepší pozici v zaměstnání nebo si ji aspoň udržet, jiný přírůstek do rodiny, další zase lepší zdraví pro sebe či své blízké, to si ostatně určitě přeje většina z nás. Také výhru v loterii, dobrou úrodu na zahrádce, vysněnou dovolenou, nové auto, dokončení stavby nového domu a co já vím, co ještě. Jistě si dokážete představit spoustu dalších vlastních přání.

Ale zkusme si přát něco společně! I tady máme na výběr. Mohli bychom si přát, aby se nám vyhnula přírodní katastrofa, které jsme si před několika lety užili dost. Aby nám nic nekazilo život v obci, ta aby se dále zkrášlovala, bylo v ní stále víc pochopení a úcty jednoho k druhému. Nebo abychom se tu cítili bezpečněji, neměli obavy z nevítaných návštěvníků, kteří kradou, co jim přijde pod ruku, nebo z vandalů, ničících hezké věci. To všechno si můžeme přát a mnohem víc, jistě i vy přijdete na další a další přání. K tomu všemu bychom si ale měli společně přát to nejdůležitější. Nechme však raději promluvit Vítězslava Nezvala:

Aby byl člověk dlouho živ,
aby měl pastýř hojnost mléka
a rybám nevytekla řeka,
v mé vesničce a kdekoliv
zpívám zpěv míru.

oba

Z historie Olešky

Každá řeka má své velké či malé přítoky, které zásobují hlavní řečiště vodou v každém období. Někdy více, jindy méně. Řeka tak působí blahodárně na život lidí kolem ní a pomáhá jim na mnoho způsobů. Někdy ale může přinést i hodně starostí, jak nám to v roce 2010 ukázala naše Oleška.

Málokdo dnes už ví, jak vzniklo jméno říčky, která protéká naší obcí. Celé údolí od hranic v Heřmanicích přes Kristiánov až do Dětřichova nazývali někdejší domorodci Erlebachthal, tedy Olšové údolí. Na Mlýnském vrchu, ve výšce 379 metrů nad mořem, si svépomocí postavili přírodní divadlo, tělocvičné hřiště a, jak bylo v 30. letech minulého století zvykem, také parčík s vodotryskem.

Ale zpět k naší říčce. Ta byla podle výše uvedeného místa pojmenována na Erlebach neboli Olšový potok, později pouze Oleška. Jednu záhadu máme tedy za sebou, takže se můžeme pustit do další. Kde vlastně Oleška pramení, když známe tolik potůčků, které se do ní slévají? Tuto hádanku se rozhodl prozkoumat učitelský sbor základní školy v Dětřichově zapojením žáků 3. a 4. třídy. Jako cvičitel Klubu turistů ve Frýdlantě jsem byl školou požádán, abych pro ně zpracoval návrh průzkumné trasy, která povede k objevu přítoku z pramene.

Výchozím místem se stala pronajatá hájenka, která se nachází při žluté turistické cestě z Frýdlantu přes Zátiší na Oldřichovské sedlo. Chlapci a děvčata zdatně zdolávali trasu podél hlavního toku řeky, vinoucí se pod tajemnými skalami. Po určité době objevili první přítok, směřující z Lysého vrchu. Akce se zdařila, dílčí úkol byl splněn. Žáci ale chtěli pokračovat dál a najít další možné přítoky a tím se dále přiblížit k vlastnímu pramenu.

Času jsme měli dost, takže jsme se rozhodli pokračovat dále. Jenomže ne všichni se cítili být připraveni absolvovat další náročný výstup, proto jsme se rozdělili na dvě skupiny. Učitelský sbor se s těmi unavenějšími vydal po vrstevnicové cestě přes Skalní bránu a kolem Guttenbergovy skály na sedlo pod Špičákem. S těmi zdatnějšími jsme zdolali vrchol Špičáku ve výšce 724 metrů nad mořem a po sestupu na západní stranu jsme se spolu setkali u prameniště dalšího přítoku.

Po nezbytném odpočinku jsme zdolali Srnčí stezku a prohlédli si velký bunkr z roku 1938. Známou Maiksnerovou cestou jsme se vrátili zpět do hájenky. Pod hájenkou je záchytná nádrž vody, která je častým objektem pro fotografování turisty. Voda potom teče dál z lesa lukami kolem Polních domků směrem na Dětřichov. Cestou míjí elektrickou transformační stanici a přibližuje se ke státní silnici č. 13 v místě, kde je odbočka na Větrov a Raspenavu. V úctyhodné vzdálenosti zde sleduje bývalou Císařskou cestu a přibírá další lužní toky. Prozíraví stavitelé již tenkrát počítali s možnými záplavami a státní silnici zpevnili a navýšili.

Průmyslový rozvoj Dětřichova a okolí si vyžádal další rozvoj vodního hospodářství. Pomohly tomu další vodní zdroje z pramenů pod albrechtickým Kančím vrchem, které se s Oleškou spojují v rybníku před Dětřichovem. Z něho odebírala vodu i filiálka saské firmy Preibisch a synové. Tato textilní firma postavila čističku odpadních vod, která získala rakouský patent. Čistička byla postupně inovována

a zřízena také v sídelním městě rodiny Preibischů v Reichenau in Sachsen, dnes v polské Bogatynii.

Další voda byla vedena dřevěným náhonem přes dětřichovské údolí k Mlýnskému vrchu. Na jeho úpatí byl postaven vodní mlýn se sedmimetrovým lopatkovým kolem. Dnes je mlýn zasypán a dotyčné místo se jmenuje Smetiště. Odpadní voda byla vedena náhonem mezi Oleškou a silnicí na okraj samostatné obce Christiansau (Kristiánov), kde před nebezpečně prudkou zátočinou byla vodní pila. Osobně jsem viděl fotografii, jak nákladní automobil, rozvážející sudové pivo z Frýdlantského pivovaru pro obce Kristiánov a Heřmanice, jel rovně a v zatáčce skončil převrácený v louce.

Přítoková voda, průmyslově využívaná, se zde konečně setkala s Oleškou. Její vody potom klidně protékaly až za hranice Kristiánova, kde se k ní u Kulturního domu Osvěta, dnes KD Otakara Kodeše, připojil další přítok, pramenící v blízkosti dětřichovského hřbitova. Jmenoval se Rüffelgraben, česky Sloní chobot. Tento jindy mírumilovný potůček se v roce 2010 tak rozzlobil, že protrhl bývalý panský rybník a jeho vody přispěly k devastaci horních a dolních Heřmanic.

V Heřmanicích u čp. 6 bylo řečiště Olešky zvýšeno splavem, nad kterým byla dvě stavidla k náhonu k budově čp. 7. Tam se nacházelo vodní kolo, které poháněl pomocí transmise tkací stroje. Dnes je zrušen nejen splav, ale i náhon. Nyní zde sídlí sklářská firma Spiderglass pana Josefa Novotného, jehož výrobky jsou světoznámé. O tom se mohou každoročně přesvědčit i návštěvníci vánočních sklářských trhů přímo v areálu firmy, ale třeba i v průběhu roku. O kus dále, za železničním mostem, byl další splav, který odváděl vodu přes Olešku a tunýlkem pod silnicí do rodinného sídla firmy Tietze. Tady již byla malá vodní elektrárna, zřízená pro pohon tkalcovských stavů na výrobu paličkovaných krajek a potřeby rodinného sídla. V roce 1945 přešla firma do národního podniku Vamberské krajky, později Severodrup.

Další splav byl postaven u mostu u domu Reinhardtových a Kašparových, od něhož odváděl vodu náhon kolem domů a hospodářských stavení do vyrovnávacího rybníku na vodní mlýn, jenž byl později přestavěn na elektrický. Zanikl koncem padesátých let minulého století. Jeho odpadní vody tehdy využívala ještě vodní pila u Macháčků, když náhon vedl okolo staré školy a nové školy, dnes obecního úřadu, souběžně se silnicí a Oleškou.

Předposledním přítokem je odvod vody z heřmanického chovného rybníka. Heřmanický potok pramení pod Vysokým, má několik přítoků a teče nedotčenou přírodou až na okraj obce. Tam byla vybudována zadržovací nádrž vody pro potřebu dnes již zaniklé továrny, která stávala v místech, kde se nyní nachází Výcvikové zařízení služební kynologie. Za státní hranicí s Polskem dostává Oleška jméno Medzianka. Teče dále přes Markocice a za Bogatynií přibírá další přítok, Jesenici, a také vodu z dolů. Za obcí Turoszov se vlévá do velké řeky Nisy.

Naše říčka Oleška je kratší než 20 km, proto nebyla zařazena do publikace Řeky a potoky ČR, vydané v roce 1999.

Willy Effenberger a Zdeněk Pavlíček

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Naši čtenáři,

rok se s rokem sešel a bylo by moudré se s vámi podělit, co vše jsme stihli do konce roku. Pohodlně se usaďte a dáme se do výčtu našich úspěchů. Já si na to musím vzít kroniku, přeci jenom je toho hodně a já pomalu zapomínám.

Mladí hasiči

Dne 22. 10. se naše děti zúčastnily předbraňáku. Je to nácvik na hlavní a první závod hry Plamen. Nebudu vás zatěžovat tím, jaké překážky musí překonat. Ale spíš vás bude zajímat, jak dopadly. Umístily se na 4. místě.

Dne 4. 11. bojovaly o skvělé umístění v ZPV (závod požární všestrannosti). Tentokrát v sousední obci Dětřichov. Úkol od vedoucí byl zaběhnout to co možná nejrychleji a neudělat triviální chyby. Čas byl slušný a chyb bylo třináct. Ale i přes mnoho chyb získaly děti 3. místo. Po skončení závodů nás ještě čekalo spaní na obecním úřadě, kdy se k nám přidaly i děti z dětského domova. A aby byl den ještě lepší, dali jsme si strašidelnou stezku v obci Předlánce. Tato procházka po lese s baterkami byla zase skvělá s úžasnými kostýmy. Na zpáteční cestě jsme se ještě zastavili na Jamparádě, kde děti ochutnávaly a bodovaly džemy a marmelády. Všechny neochutnaly, protože při počtu 470 vzorků by je akorát bolelo břicho.

Dne 18. 11. čekala naše děti poslední soutěž v roce 2017 a tou byl požární útok speciál, který nesl název O předvánočního kapra. Na této soutěži děti vybojovaly krásné 3. místo.

Dne 19. 11. naše děti měly takovou malou brigádu a tou bylo umytí nádobí po soutěži o bramborový salát roku 2017. Užily si spoustu zábavy. Přeci jenom vidět děti, jak myjí nádobí a mají protáhlé obličeje, stojí za to.

Dne 2. 12. děti ozdobily stromeček u požární zbrojnice. Moc je to bavilo a vykouzlilo jim to úsměv na tváři.

Dne 16. 12. jsme odjeli s dětmi do bazénu. Tobogány, skluzavka a vířivka byly naše. Nemluvím o tom, že někteří odvážlivci skákali z prkna do vody. Prostě to byl skvělý den s dobrým obědem a nákupy. Unaveni jsme odjeli domů.

Dorost

Dne 28. 10. naši dorostenci započali hru Plamen v závodu ZPV v silné sestavě. Do boje se dalo družstvo, které je bráno jako dorostenky, protože s nimi závodí jedna slečna. A pak dva jednotlivci, a to Jára Kohoutů a Jakub Hrnčíř. Závod se uskutečnil v Heřmanicích. Družstvo vybojovalo 4. místo, Jára 7. místo a Jakub obsadil 1. místo.

Dospělí

Naše dospělé hasiče jste mohli vidět na fotbalovém turnaji, rozsvícení vánočního stromu, u Heřmanického pekla. Na těchto akcích vám připravili něco dobrého k jídlu, ale i k pití. A bez nich by dorostenci umřeli hlady na soutěži. Muži zase očistili Kodešovu skálu od náletu stromů.

V anketě Dobrovolný hasič roku 2017 naše jednotka do kategorie osobnost hry Plamen navrhla pana Josefa Koktu. Tato kategorie byla letos poprvé. Hra Plamen letos oslavila krásné 45. výročí. Naše delegace dovezla dva šeky, plaketu a malý skleněný pohár. Pan Kokta se dostal do první pětky osobností. Což, jak sami uznáte, je velký úspěch pro Frýdlantský výběžek.

Ještě stojí za zmínku, že naši mladí hasiči pro vás připravují nástěnku s aktuálními sportovními výsledky, ale i s akcemi, kterých se účastnili. Snažíme se nástěnku aktualizovat vždy, pokud je něco nového.

Na závěr vám všem přejeme do nového roku hodně zdraví, štěstí a lásky, protože toto jsou věci, které si za peníze nekoupíte. A mladým hasičům přejeme do dalšího roku mnoho sportovních úspěchů.

Minulost, současnost

V tomto čísle Heřmanického občasníku chceme informovat o některých akcích z roku 1972 z pohledu cvičenců a cvičenky, jak to tehdy viděli a prožívali. Dále vás seznámíme s naší činností v posledním čtvrtletí loňského roku.

Minulost – rok 1972

Výlet do lázní – do bazénu

V lednu jsme se rozhodli, že se pojedeme vykoupat do lázní – bazénu, který byl v Liberci. Všichni byli pro dobrý nápad. Určili jsme si program a přesný den. Vyjeli jsme v sedm hodin ráno a do Liberce jsme přijeli asi v 9 hodin. Seděli jsme v prázdném vagóně, proto jsme si s chutí zazpívali. Z nádraží jsme jeli až k lázním tramvají. Koupili jsme si vstupenky, převlékli se a vesele jsme skočili do vody. To bylo smíchu! Hráli jsme mnoho rozmanitých her, plavali, cákali jsme po sobě, skákali do vody. Abychom mohli jet domů vlakem, museli bychom jít z vody za hodinu. Společně jsme se rozhodli, že půjdeme z Frýdlantu do Heřmanic pěšky, abychom se mohli ještě dvě hodiny koupat.

Domů jsme šli z Frýdlantu přes Větrov, potom jsme odbočili a šlapali si to kolem kamenolomu. Cestou jsme užili mnoho legrace a zažili spoustu příhod. Například já (Líba) a Věra jsme zůstávaly pozadu, protože jsem zapadla až po kolena do bahna, z čehož jsme měly obrovskou legraci. Všichni se nám schovali, ale podařilo se nám je najít díky několika povídalkám. Potom jsme šli celou cestu pohromadě. Nakonec byl dán rozchod a za všeobecného veselí jsme se rozešli.

Oslava MDŽ

V rámci MDŽ uspořádala TJ Heřmanice ve spolupráci se školou a mateřskou školkou kulturní program, určený především ženám. Nejdříve vystoupili nejmenší s několika hezkými říkadly, zazpívali svým maminkám veselé písničky. Zdejší škola vystoupila s kulturním programem. Se svým programem vystoupila TJ, děvčata předvedla taneček To ta Heľpa za hudebního doprovodu hrou na klavír naší Věry. Potom několik děvčat předvedlo kotouly, stoj na rukou, stoj na hlavě, přemet stranou atd. Děvčata sklidila zasloužený potlesk. Na závěr zarecitovali členové divadelního kroužku několik ukázek poezie, přečetli povídku, kde hlavními hrdinkami byly ženy. Nakonec jsme popřáli ženám k svátku vše nejlepší, mnoho úspěchů v celém životě. Všichni jsme se snažili vytvořit co nejlepší prostředí. Myslíme, že se nám to podařilo.

Současnost

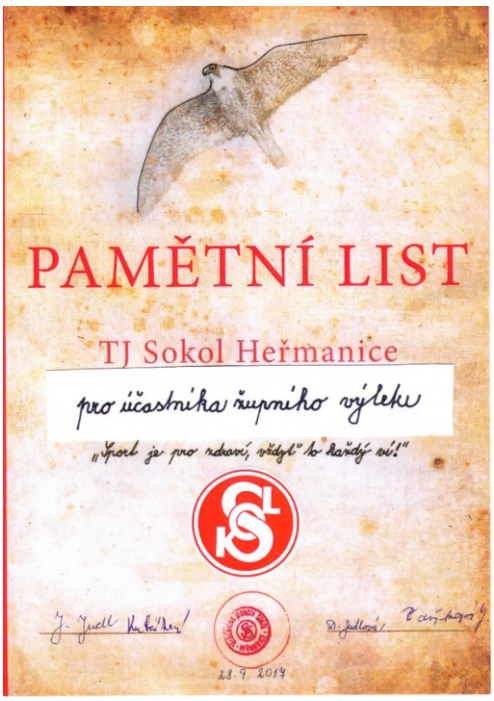

V Den české státnosti 28. 9. 2017 v rámci sletových oslav se uskutečnil župní výlet Sokolské župy Ještědské Liberec do Heřmanic, kterého se zúčastnilo 30 členů všech věkových kategorií včetně zástupců předsednictva Vlasty Jandové, Jariny Žitné a Táni Pokorné. Návštěvníky provázeli tři členové heřmanické TJ. Navštívili jsme místní sklárnu, VZSK a místní hospůdku. Všem děkujeme za vstřícnost. Turistická vycházka na rozhlednu, procházka okolím Heřmanic, posezení u kávy, výměna zkušeností, prohlídka kronik, ukázky obdivuhodně vycvičených psů VZSK a sklářské výrobky splnily očekávání mladších sokolů i Věrné gardy (dlouholetí členové). Účastníkům byl předán pamětní list TJ Sokol Heřmanice. TJ děkuje členům zájezdu za návštěvu.

Dále jsme podpořili heřmanickou akci Hledání pokladu a mikulášskou nadílku.

Seriál: Dějiny služební kynologie celní správy a Výcvikového zařízení služební kynologie Heřmanice - 7. část

Milí čtenáři,

na tomto místě vás postupně seznamujeme s historií našeho výcvikového střediska. Dnešní díl v kostce předkládá mezinárodní spolupráci.

V následujícím vyprávění vycházíme z knihy Dějiny československé služební kynologie autora Jiřího Rulce, z podkladů Výcvikového zařízení služební kynologie Heřmanice a z osobních vzpomínek pana Josefa Dušánka, zakladatele a současného vedoucího střediska.

Velmi významným atributem výcvikového střediska v Heřmanicích je navázání úzké spolupráce s řadou kynologicky vyspělých států celého světa. Kontakty trvale udržuje s většinou států Evropy a dále např. se státy Izrael, USA, Austrálie, Rusko, Ekvádor, Peru, Gruzie, Kyrgyzstán, Ázerbájdžán, Kazachstán či Tchaj-wan. Středisko si vyměňuje výcvikové materiály a metodiky s řadou zahraničních výcvikových středisek a udržuje velmi úzké kontakty i s hlavními kynology států důležitých pro rozvoj jednotlivých kynologických kategorií.

Vzhledem k tomu, že heřmanické výcvikové středisko získalo v roce 2005 mezinárodní výcvikový certifikát Světové celní organizace (WCO), musí o své činnosti informovat v sídle WCO v Bruselu. Bývá tomu tak například v rámci protidrogových konferencí narkotických expertů celého světa nebo na celosvětových konferencích pod patronací WCO, organizovaných ve dvouletých cyklech. O poslední konferenci, pořádané Celní správou ČR a VZSK Heřmanice letos v říjnu v Praze, se dočtete v samostatném článku.

Další propagace české služební kynologie probíhá na řadě odborných konferencí a seminářů, kterých se zúčastňují kynologičtí experti Celní správy ČR, např.: I. kynologická CITES konference v Bad Schandau, Německo (2006), protidrogová a protiteroristická konference skupin K9 v Los Angeles, USA (2007), II. kynologická CITES konference na Sychrově, ČR (2007), konference zaměřená proti pašování drog a tabáku v Budapešti, Maďarsko (2007), III. kynologická CITES konference v Trevisu, Itálie (2008), kynologická konference ve Stockholmu, Švédsko (2009), mezinárodní kynologická konference bezpečnostních sborů Irska, Dublin (2012), mezinárodní kynologická konference bezpečnostních sborů Slovenska, Tatranská Lomnica (2013), mezinárodní kynologická konference s problematikou tabáku ve Frýdlantě (2015), mezinárodní kynologická konference s problematikou tabáku v Ocnitu, Moldávie (2015).

Z důvodu užšího navazování mezinárodní spolupráce jsou psovodi a kynologičtí zástupci Celní správy ČR vysíláni na řadu zahraničních stáží do kynologicky vyspělých států (např. Anglie, USA, Nizozemí, Irsko, Rusko, Rakousko, Maďarsko, Švédsko, Německo, Francie, Lotyšsko apod.).

O úrovni české celní kynologie svědčí také zařazení České republiky do dvouletého tzv. benchmarkingového projektu, který byl určen pro čtyři kynologicky

nejvyspělejší státy EU v rámci celních správ. Šlo o Německo, Anglii, Českou republiku a Nizozemí, přičemž tyto země po vzájemných návštěvách, konzultacích a prezentování svých postupů, metodik, školicích systémů, práce instruktorů a výcvikových středisek měly za úkol vytvořit jednotný koncept postupů a doporučení pro méně kynologicky vyspělé státy EU a Evropy.

Na základě vzájemné spolupráce a uznání odborné úrovně výcvikového střediska Heřmanice obdrželo toto zařízení oficiální plakety celních správ USA, Rakouska, Ekvádoru a Peru.

Rok 2012: Účastníci zahraničního výcvikového kurzu organizovaného pro státy Jižní Ameriky ve spolupráci s MZV ČR. Zleva: Xavier Velasco a pes Rocky – Policie Ekvádor, Enrique Zamora a pes Karo – Celní správa Peru.

Aktuálně z VZSK Heřmanice

Čeští psovodi ukazovali světu, jak na to

2.-4. října se v Praze konalo **4. globální kynologické fórum Světové celní organizace (WCO)**, které WCO letos uspořádala prostřednictvím Celní správy ČR právě v naší zemi. Kynologové ze 44 států světa si po tři dny předávali nejnovější poznatky a zkušenosti ve formě prezentací a odborných přednášek a nedílnou součástí konference byly pochopitelně také ukázky výcviku služebních psů připravené heřmanickými kynologickými instruktory.

Jedním ze závěrů konference, který má přímý dopad na práci heřmanického výcvikového střediska, bylo rozhodnutí pořádat každoročně pracovní setkání všech Regionálních výcvikových středisek služební kynologie WCO, na nichž se budou řešit společné postupy pro výkupy psů, organizace zahraničních výcvikových kurzů a dílčí otázky výcviku psovodů a služebních psů. Těchto středisek je ve světě ke dnešnímu dni celkem třináct, a to v jedenácti státech světa, přičemž celní středisko v Heřmanicích obdrželo tento status již jako druhé v pořadí (v r. 2005).

Společná fotografie delegátů 4. globálního kynologického fóra Světové celní organizace, které se konalo 2.-4. října 2017 v Praze

Služební pes Sid psovoda Celního úřadu Praha Ruzyně Rudolfa Křížka předvedl vyhledávání bankovek na osobách přímo mezi účastníky konference. Protože ve své systematické práci, na niž je zvyklý z rušného ruzyňského letiště, nevynechal ani jednoho ze 120 přítomných delegátů, podařilo se mu úspěšně objevit kufřík naditý penězi, za což byl odměněn bouřlivým potleskem. Vyhledávání bankovek celnickými psy je v oblasti speciálních pachových prací poměrně novou kategorií, naše celní správa ji ovšem zavedla již v roce 2013.

Heřmanické kukátko - Alena Lennertová

Dne 5. 10. odjela heřmanická delegace pod vedením naší knihovnice paní Ivy Čejkové a za doprovodu pana starosty Vladimíra Stříbrného do Zrcadlové kaple v pražském Klementinu, kde se slavnostně předávaly ceny Knihovna roku 2017. Naše knihovnice převzala ocenění za propojení služeb knihovny s kulturním životem v obci.

Svaz knihovníků a informačních pracovníků České republiky uděluje
u příležitosti předání ceny Knihovna roku 2017 – kategorie základní knihovna

OCENĚNÍ

za propojení služeb knihovny s kulturním životem obce
a výbornou spolupráci s jejím vedením

MÍSTNÍ LIDOVÉ KNIHOVNĚ
V HEŘMANICÍCH
(Kraj Liberecký, okres Liberec)

knihovníci: Ivana Čejková, Zdeněk Pavlíček
starosta: Vladimír Stříbrný

V Praze 5. 10. 2017

Mgr. Roman Giebisch, Ph.D.
předseda SKIP ČR

Dne 14. 10. se uskutečnil již tradiční fotbalový turnaj amatérských, ale i poloprofesionálních fotbalistů. Počasí přálo a poměrně mnoho družstev se tak mohlo vrhnout do boje o první místo. Družstvo z Moravy se postaralo o zábavu a doprovodný improvizovaný program pro diváky. Hasiči zase naopak hasili žízeň a hlad diváků i fotbalových bojovníků.

Salátiáda

V pátek 17. listopadu patřil sál Kulturního domu Otakara Kodeše milovníkům a příznivcům bramborového salátu. Konal se zde první ročník soutěže o nejlepší bramborový salát, pořádané zdejším obecním úřadem. Nápad se zrodil v hlavě Milana Bouši už v roce 2009, kdy spolu s několika kamarády v místní hospůdce uspořádal soutěž, dalo by se říci „nultý ročník“, o nejlepší bramborový salát. Letos se k nápadu po letech vrátil, získal pro něj pár spolupachatelů a pak už to šlo jako na drátkách. No, nebylo to tak jednoduché, bylo kolem toho dost práce, ale nakonec se to podařilo. Přihlásilo se třicet soutěžících. Někteří to sice na poslední chvíli vzdali, ale i tak je počet třiadvaceti účastníků na první ročník úctyhodný.

V době od devíti do jedenácti hodin přebírali pořadatelé vzorky od soutěžících a potom nastala náročná práce s jejich rozdělením do soutěžních nádob pod utajenými čísly. To hlavní vypuklo ve 13 hodin, kdy začali přicházet další návštěvníci, aby po ochutnávce přidělili své body (každý měl celkem tři) salátům podle své chuti na tabuli. Pořadatelé, ale i soutěžící byli mile překvapeni velkým zájmem místních občanů a také přespolních. Potěšila i účast starosty sousedních Kunratic pana Milana Götze s manželkou. Po zhruba třech hodinách se pořadatelé odebrali ke sčítání bodů.

V průběhu následující hodiny bylo ve vzduchu cítit napětí v očekávání výsledků. A pak to propuklo. Hlavní organizátor Milan Bouša v úvodu připomněl, že „původní myšlenka uspořádání soutěže by se stala pouhým pšoukem do větru, kdyby se pro ni nepodařilo získat další pomocníky, kteří se obětavě podíleli na její propagaci a přípravě, a také podporu obecního úřadu“. Po tomto úvodu, který se pochopitelně nemohl obejít bez krátké dudácké melodie, byly vyhlášeny výsledky soutěže. Nutno podotknout, že si ocenění zasloužili všichni soutěžící. Pořadatelé to také vyjádřili pamětními listy a drobnými dárky. Pro úplnost však musíme učinit zadost zpravodajské povinnosti a uvést jména výherců, zaslouženě odměněných věcnými cenami od sponzorů akce. Lahvička vína, pivo, sklo nebo dort byly dost obvyklými cenami, ale takový pytel brambor, to se na zimu rozhodně neztratí v žádné domácnosti. Na prvním místě byla vyhodnocena dobrota Aleny Kozákové, jako druhý skončil salát Míši Pešákové a bronzovou příčku obsadil výtvor Míly Jelínkové.

Neměli bychom opomenout výstavní ukázku kuchyňských potřeb od společnosti TUPPERWARE na přilehlých stolech, které bylo možno na místě zakoupit, třeba jako vánoční dárek maminkám, manželkám a dalším kuchařkám.

Jistě bychom mohli najít některé drobné nedostatky, které každou takovou amatérskou akci provázejí. Někteří soutěžící i ostatní účastníci například doporučovali, aby se příště zkrátila doba ohodnocování výrobků na maximálně dvě hodiny. Ale to je už na organizátorech při pořádání druhého ročníku soutěže, pokud se k němu rozhodnou. Podle ohlasů by byla škoda v této vskutku zajímavé akci nepokračovat. Jedná se přece o aktivitu občanů a té není nikdy dost.

oba

Dne 3. 12. jste mohli nasát adventní atmosféru u tradiční akce, která se pořádá vždy na první adventní neděli, a tou je **rozsvícení vánočního stromu**. Děvčata z naší obce pod taktovkou Markétky Kiliánové pilně trénovala hru na flétnu, aby pak ohromila všechny přítomné. Po nastolení vysoké laťky pak vystoupila kapela Heřmánek, která zahrála a zazpívala pár vánočních koled. Paní Zima ukázala, že teď vládne, a tak za pomoci mrazu, který pomalu zalézal pod kabáty, se dostal ke slovu grog a svařák. Tyto lahodné tekutiny, které zahřály nejednu duši, kterou vám prodávaly hasičské ženy, přišel vhod a každý ho ocenil.

Dne 9. 12. jste mohli být svědky slavnostního otevření **Heřmanického pekla**, kam zavítal sám Mikuláš, který hodným dětem dal nadílku a zlobivé pokáral a nabádal, aby byly hodnější a svědomitější. K Peklu vedla ohnivá cesta z jedné strany a z druhé zase cestu osvětlovaly svíčky. Celé peklo se ponořilo do červené barvy a pod pekelným kotlem, ve kterém se vařil místo duší a zlých lidí pekelný čaj, hořel pekelný oheň. Proslov měl pan starosta, který poděkoval občanům a panu Novotnému za patnáctiletou spolupráci obce a sklárny. Jelikož pan Novotný oslavil životní jubileum, bylo připraveno pro oslavence malé překvapení, a to ve formě ohňostroje. Než se tak ale stalo, pronesl pár slov pan Novotný a pak už se všichni mohli kochat uměním na obloze. Občerstvení bylo zajištěno a o teplé nápoje se

postarali místní hasiči. Velké poděkování všem sponzorům a lidem, kteří se na této akci podíleli. I přes mrazivé počasí a sněhem zasypané cesty přilákalo Heřmanické peklo mnoho lidí.

Každá neděle je ve znamení hraní a vyblbnutí v tělocvičně. Upřímně: je lepší, když děti jsou v pohybu, než aby seděly doma u počítače a kynuly jak knedlíci. A mě těší, že děti mají radost a sejdou se ve skvělé partě.

Každým rokem je naše obec hezčí a zajímavější pro turisty i ostatní. Chtěla bych poděkovat panu starostovi a jeho rodině, pracovníkům obce, hasičům a SPOKu, velké poděkování patří i všem sponzorům. Děkujeme za vaši ochotu. Velkou poklonu si zaslouží paní Pacáková, která nám šije vždy tašky na Mikuláše. Šije je s láskou pro děti a zadarmo. A paní Hrnčířová, která udělala luxusní čertovské perníčky a krásně je zabalila. Mám vždy velkou radost za děti, když na ně někdo myslí. O vánoční výzdobu v obci se postarala obec se svými zaměstnanci. Na úřadě se o výzdobu postarala Míša Pešáková. Velké poděkování patří též redakční radě. Všem přeji krásný a pohodový rok 2018.

SPOK

V předešlém čísle občasníku jsme vás informovali o vzniku Společenského klubu Heřmanice. Po prvních měsících fungování přinášíme krátký přehled uskutečněných akcí, se kterými měl SPOK něco do činění.

Premiérovou událostí byla stavba **hmatového chodníčku** na dětském hřišti, kterou jsme naplánovali na začátek října. Sobotní počasí tehdy bylo podobně nepříznivé jako po většinu letošního podzimu. Sešlo se nás nejprve 9, polovinu týmu tvořily ženy a druhou polovinu dívky, slečny a kojenec. Ukázalo se, že se ale těžší práce nebojíme, a chopily jsme se rukavic, rýče, lopatek. Dokud jsme dolovaly jen hlínu, práce šla od ruky. Ve chvíli, kdy jsme ale narazily na kámen, demokraticky jsme rozhodly, že se vlastně nechceme prokopat do západního Německa, a tudíž jsme potřebovaly upravit předem připravené rámečky na chodník. Holky Kiliánovy šikovně přesvědčily tatínka, že nám chce s flexou přijet pomoci, a tak jsme vše společně stihli dříve, než se skutečně nepříjemně rozpršelo. Ti, kdo vydrželi do konce, se s horkým čajem v ruce kochali dokončeným dílkem oknem z knihovny. A mohli jsme začít přemýšlet, kdy se najde čas na další nápady.

První listopadovou akcí bylo v Heřmanicích již tradiční **hledání pokladu**. Důkladně a s předstihem jsme vše naplánovali, zajistili, připravili. Jediné, co nedokážeme ovlivnit, je počasí, které nás opět zkoušelo odradit. Víkendové počasí bylo velmi proměnlivé a na původní sobotní hledačku připadly extrémně deštivé a chladné podmínky. Proto jsme bleskově akci o týden odložili, kdy stačily kupodivu jenom neprodyšné bundy, kapuce a čepice. Před obecním úřadem se sešla velká parta dětí, rodičů, kamarádů a pes. Úkol zněl jasně! Podle písemných instrukcí projít náročnou a spletitou cestou plnou nesnadných úkolů až k cíli, kde na děti čekal poklad střežený odporným hadem. Nejodvážnější muži hada šikovně přelstili a pak už se mohly děti podělit o zaslouženou odměnu!

O dva týdny později nás čekalo premiérové **Kulinárium**, ze kterého bychom rádi udělali pravidelnou součást klubu. Kuchyň na obecním úřadě sice není nafukovací, ale určitě by se příště pár dalších kuchařů-strávníků vešlo. Byla by velká škoda neochutnat to, co jste třeba ještě nikdy nejedli, nebo se naopak nepodělit o své kuchařské speciality a vychytávky. Listopadové menu se skládalo z krémové polévky z dýně Hokaido

se zázvorem a tenoučkých bramborových placek, ke kterým se dalo sníst téměř cokoliv slaného, sladkého, kyselého. Největší zájem byl o kysanou smetanu, škvarky, uzené. No, nikdo netvrdí, že to mělo být dietní, že? No a když jsme si na závěr přiťukli, zjistili jsme, že nám ten společný čas velmi rychle utekl. Příště bychom rádi k té skleničce připojili třeba i nějakou hru. Místní lidová knihovna nedávno dostala několik zbrusu nových.

Listopad byl na akce velmi bohatý, a tak jsme poslední den věnovali **předvánoční tvořivé dílně**. Spolupracovali jsme s místní lidovou knihovnou a sešli se v prostoru dětské knihovny. Kapacitu místnosti jsme tentokrát využili maximálně. Výroba vánočních dekorací mnohdy vyžadovala velkou spolupráci a vzájemnou pomoc. Nejvíce bylo ovšem zapotřebí značné dávky trpělivosti. Řešili jsme pečlivě design, barevné sladění, technickou proveditelnost, zkoušeli jsme různé kombinace materiálů, ale hlavně jsme dali prostor fantazii. Většinu výrobků jsme si odnesli domů, pokud ale hledáte inspiraci nebo motivaci připojit se k další tvořivé dílně, fotografie ze všech pořádaných akcí naleznete na webu Obecního úřadu Heřmanice.

Ve středu 20. prosince byli starostou obce pozváni na úřad **spoluobčané - senioři**, kteří se pravidelně schází každý čtvrtek v klubovně obecního úřadu. Čekalo na ně předvánoční překvapení v podobě slavnostní večeře, drobných dárků a společného posezení při skleničce šampaňského. Výborná večeře a veselá nálada přinesla příjemnou atmosféru, kterou jsme si přenesli domů a naladili se na nadcházející sváteční dny.

Poslední sobotní podvečer loňského roku jsme se sešli v podkroví obecního úřadu, abychom slavnostně zahájili činnost **Filmového klubu V Podkroví**. Je to jeden z dalších, větších projektů, na kterém velmi spolupracujeme s místní lidovou knihovnou. Díky ocenění, které knihovna dostala za svou aktivní a činorodou práci, přibyly ke sbírce knižních titulů projektor a promítací plátno. Na promítání jsme se hodně těšili, byl to zkrátka začátek něčeho nového. Bylo těžké odhadnout, kolik křesílek, gaučíků, polštářů divákům nachystat. Abychom pozvolna přicházejícím divákům zpříjemnili krátké čekání, připravili jsme malé domácí občerstvení. Naše pozvání a zároveň záštitu nad klubem přijala režisérka, herečka a kurátorka Národního filmového archivu Johana Švarcová, autorka promítaných snímků. Protože klubu a jeho dalšímu fungování věříme, má klub i pokřtěnou kroniku, která se, jak doufáme, bude postupně plnit zápisky hostů, diváků a dalších projekcí. Nakonec jsme se do „promítacího sálu“ vešli jen tak tak. První projekci navštívilo 22 organizátorů, diváků, hostů místních i přespolních. Zhlédli jsme tři kratší snímky, některé z nich se mohou pyšnit i významnými tuzemskými i mezinárodními oceněními. Bylo skvělé moci se bezprostředně po zhlédnutí filmů dozvědět další informace, souvislosti, zajímavosti a nahlédnout do práce, která se odehrává „za filmem“. Večer byl moc příjemný, technika běžela bez problémů. Nezbývá než se těšit na další filmové večery.

Podzim a konec roku byl na akce u nás v obci i v okolí velmi bohatý. A protože nápadů se sešlo více než volného času, který jsme do konce roku našli, museli jsme některé plány operativně pozměnit. Bazárek oblečení, výměna dobrot ze spižírny, společné vaření a pravidelné výtvarné dílny budeme spolu s filmovým klubem a novými nápady připravovat v tomto roce novém. Přesto jsme za tři měsíce uspořádali šest velmi různorodých aktivit a u některých dalších pomáhali. Jsme za to rádi a s chutí se chystáme do dalších.

Veškerá činnost klubu je založena na aktivitách, které vyžadují minimum financí na zajištění materiálu, pomůcek, surovin. Principem setkávání není nakupovat a spotřebovávat, ale tvořit a příjemně trávit společný čas. Z části akce podporuje obec, zbývající materiál je darem účastníků či sponzorů. Velký dík patří všem, kteří se podílejí na přípravách a zajištění programů.

Může se stát, že se některé termíny z organizačních důvodů změní, proto, prosím, vždy **sledujte informační tabule v obci a webové stránky**, kde včas všechny informace o akcích vyvěšujeme. My se velmi těšíme, že se nás bude příště scházet více a nové tváře přinesou i nové nápady a energii.

SPOKojený rok 2018!

Zajímavost

AERO (automobil)

Továrna letadel má své kořeny v období těsně po vytvoření nezávislé Československé republiky v roce 1918. Dne 11. ledna 1919 byla podepsána předběžná dohoda zřizující novou společnost s ručením omezeným. Za datum založení lze považovat datum registrace v obchodním rejstříku - 25. února 1919. U jejího zrodu je JUDr. Vladimír Kareš, který je jedním ze zakladatelů. Později vyplatí akcionáře a V. Kareš je jediný vlastník firmy „AERO, továrna letadel Dr. Kareše“.

Nová společnost, která se zaměřila na výrobu letadel, leteckých dílů a na opravy letadel (z I. světové války), byla v krátké době následována dvěma dalšími společnostmi - státem vlastněnou společností Letov a soukromou společností Avia. Aero však bylo po dlouhou dobu nejsilnější z těchto tří společností, co se týče počtu pracovních sil i objemu výroby.

Jenže státních zakázek na výrobu letadel bylo pomálu, a tak se firma zaměřila i na jiné výrobky, jako jsou dětské kočárky, skládací kajaky nebo sajdkáry pro motocykly. Zlom ve firmě nastává v roce 1928, kdy je založeno samostatné oddělení automobilového průmyslu. Prvním vozem se stává ENKA firmy Košař (sama vůz navrhla a konstruktéři firmy AERO ho upravili), která ten vůz také prodávala.

ENKA stála v roce 1929 stejně jako motocykl se sajdkárou 18 000 korun - tato aerovka se sice řadila do kategorie vozítek, ale vypadala a chovala se jako dospělý vůz.

Následovaly další typy, mezi nimi např. Aero 500, tento typ byl ovšem roku 1931 zdokonalen a pod označením Aero 662 se vyráběl až do roku 1934.

V roce 1933 konstruktéři představili světu Aero 1000, která měla litrový motor. V roce 1934 vznikla nová řada Aero 30 a později i velký vůz Aero 50.

Během II. světové války firma tajně vyvíjela vozy Aero Pony a Aero Rekord, jenže úředně se nedostaly do sériové výroby, jelikož se firma musela výhradně zaměřovat na konstrukci letounů.

Na podzim roku 1945 byla společnost znárodněna a výroba osobních automobilů byla ukončena. Do továrny v roce 1946 ve Vysočanech byla přenesena výroba lehkého nákladního vozu Škoda 150 a další rok byla přenesena do Pragovky. Proto jste mohli během jednoho roku na vozovce najít Škoda 150, Aero 150 a Praga 150.

Jenže než firma definitivně uzavřela provoz, ležely na stole už podepsané kontrakty k vozu Aero Pony. A jelikož ale stát o tyto nemalé peníze nechtěl přijít, tak v letech 1947-1951 vyrábí vozy JAWA MINOR II typ Aero, jako poslední vůz značky Aero. Tento vůz není vyráběn v Aerovce ani v Jawě, na konstrukci se podílel Letov s Motorletem.

Firma Aero dodnes vyrábí letadla, avšak majitel se změnil. V roce 2007 se jediným akcionářem Aera stala středoevropská investiční skupina Penta. Avšak název firmy zůstal. I když po roce 1989 měla firma problémy a hledala investory a zakázky po celém světě. Aerovka například pracovala na letadlech Boeing.

Aerovky (automobily) dnes najdete na srazech veteránů nebo v Národním technickém muzeu v Praze.

Zdroj: Wikipedia a článek z idnes.cz

Informujeme

Chcete zavzpomínat na hračky, se kterými jste si hráli vy nebo vaši rodiče? Pak máte jedinečnou možnost. Až do konce února se můžete podívat na retro hračky. Zajeďte se podívat do frýdlantského muzea na radnici. Otevřeno je vždy ve středu, v pátek a v sobotu od 10:00 do 14:00 hodin. A vstupné je zdarma.

MORAVSKÉ MOUDRO

.....

*Esli** ste dobří, nahrnú na vás všecku prácu.*
*Esli** ste kurva dobří, dokážete sa jí zbavit**.*

.....

*V životě** je dobré, sa pro něco zapálit.*
*V krematoriu,** už je pozdě!*

.....

*Štěstí** nezávisí na penězoch.*
*Ale** v limuzíně sa bečí líp, než v autobuse!*

.....

*Někdy** sa sám sebe ptám: **Kdo kurva sme?*
*Odkáď** sme přišli?*
*Kam** míříme?*
*Jaký** má smysl lidská existence?*
*Pak** si naleju odpověď -** a je mně dobře!*

.....

*Tož,** hospoda je jediné místo, kde sa ze savců stanů plazi.*

.....

*Každé** ráno shlédnu seznam **50-ti** nejbohatších lidí na světě.*
*Když** tam nejsu, idu do práce.*

A esli totok nepošleš všeckým ludom keré znáš, tak si mňa nepřej ! ! !

Heřmanický občasník, ročník 8, číslo 1. Vydává obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.
Redaktor Oldřich Baťka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com
Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.
Grafická úprava Ivana Frankelová. Technické zpracování Martina Strnadová a Pavlína Reinhardtová.